

Fekete István élete

1900. január 25-én született a somogy megyei Göllén. Itt végzi el az elemi iskola első négy osztályát. Göllei évei nagy hatást gyakorolnak egész életére; a barátai mezítlábas parasztyerekek, az erdők-mezők-nádasok világában érzi jól igazán jól magát. 1910-ben a családja Kaposvárra költözik, iskolai tanulmányait is itt folytatja. 1917-ben besorozzák katonának, majd a szolgálat letelte után a **mosonmagyaróvári Magyar Királyi Gazdasági Akadémiára** iratkozik be, ahol 1926-ban **mezőgazdászként végez.**

Mezőgazdászként előbb a baranya megyei Bakócára kerül segédtsztnak, majd **Ajkára, ahol vezető gazdatiszt lesz.** Élete itt teljesedik ki: megszületnek gyermekei, munkája során fellendül a birtok, országos hírnévre tesz szert mind a növénytermesztés, mint az állattenyésztés terén. Az **ajkai évek alatt indul irodalmi pályafutása;** íróként is országosan ismertté válik. 1941-ben a család Budapestre költözik, a Földművelésügyi Minisztériumban kap állást, emellett elbeszéléseket, regényeket, színdarabokat és forgatókönyveket ír nagy sikerrel.

A második világháborút követő viharos történelmi időszakban irodalmi munkássága háttérbe szorul. 1955-ben jelenik meg újra könyve, ettől kezdve élete végéig termékeny író. 1970. június 23-án hunyt el Budapesten.

Fekete István irodalmi munkássága

Fekete István Jókai Mór mellett minden idők legolvasottabb magyar írója. Számos elbeszélés, novella, ifjúsági regény és állattörténet szerzője és az egyik legismertebb vadászíró.

Valamennyi művét áthatja a természetszeretet, a szilárd keresztény hit, az egyszerű emberek iránti szeretet és tisztelet, és egyfajta nyugodt derű.

Fekete István nem tanult író, hanem született tehetség. Írni nyolc éves korában kezdett Göllén. Diákként, katonaként és akadémistaként is írogatott verseket, rövidebb vázlatokat. Első felnőtt írásai rövid lélegzetű megfigyelések elsősorban a vadászat, vadgazdálkodás témaköréből, amelyekkel, mint gyakorló gazdatiszt találkozott a mindennapi munkája során. Ezeket a Nimród vadászújság szerkesztőjének, **Kittenberger Kálmánnak (a híres afrikakutató, vadász)** küldi el, aki megjelenti azokat. Ettől fogva Kittenberger – **felismerve tehetségét - biztatja az írásra,** és ébreszti rá arra, hogy tudása, mondanivalója érték, amit másokkal is meg kell osztani.

1936-ban a Gárdonyi Géza Társaság történelmi regénypályázatot hirdet. Ekkor írja meg a Koppányi aga testamentumát. Ez volt első könyve és rögtön a pályázat első helyezettje

lett, ezzel tett szert országos hírnévre. Ettől kezdve az írás egyre nagyobb szerepet játszik életében, néhány év múlva már korának egyik legsikeresebb írójának számít. A második világháborút követő viharos történelmi időszakban irodalmi munkássága háttérbe szorul. 1955-ben jelenik meg újra könyve, ettől kezdve élete végéig termékeny író. Életében számos elismerést, díjat, kitüntetést kapott. **Legismertebb művei; Kele (1955), Lutra (1955), Tüskevár (1957), Bogács (1957), Téli berek (1959), Vuk (1965), Hú (1966), Ballagó idő (1970).**

Halálától napjainkig népszerűsége töretlen, folyamatosan adják ki újra és újra könyveit. Több regényét sikeresen megfilmesítették (Koppányi aga testamentuma, Tüskevár, Bogács, Lutra), Vuk, a kisoroka pedig világszerte ismert mesehőssé vált.

Természetszeretetéből fakadó és szakértő megfigyeléseire alapozott csodálatos természetleírásai, humánuma, keresztény világnézete, finom humora és öniróniája, valamint az írásaiból sugárzó optimizmus egészen sajátos hangulatúvá varázsolják műveit. Munkásságának további nagyszerűsége, hogy írásai valamennyi korosztálynak szólnak, fiatalok és felnőttek egyaránt olvassák műveit.